

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: N. J.
st. přísl. X
naposledy pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-509/ZA-ZA11-LE24-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-509/ZA-ZA11-LE24-2019, e. č. B008499 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo pro nepřipustnost

rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 29. 5. 2019 o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), neboť tato žádost byla vyhodnocena jako opakovaná.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. V této souvislosti zdůraznil, že pohovor k žádosti o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu nebyl proveden, neboť nebyl takový postup nezbytný za účelem zjištění skutkového stavu věci. K tomu žalovaný doplnil, že první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 6. 8. 2018, nebylo vyhověno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. OAM-144/LE-LE05-BA04-2018 (dále též „prvotní rozhodnutí o MO“). Dané rozhodnutí bylo následně podrobeno soudnímu přezkumu a bylo shledáno zákonným (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 63 Az 37/2018 a dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č.j. 4 Azs 36/2019-32).
3. V rámci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že ji podal proto, aby mohl být na blízku svému synovi, přičemž v zemi původu nemá práci ani bydlení. Za své náboženství výslovně označil sunnitský islám. Jeho důvodem pro vycestování do České republiky bylo soudní řízení o určení otcovství. V Tunisku žalobce žádné problémy neměl a není nic, co by mu tam v případě návratu hrozilo. Svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce zdůvodnil tím, že se již v roce 2017 sblížil s jistou sektou křesťanů a v České republice následně konvertoval ke křesťanství. Svoji víru však není schopen prokázat, neboť se jedná o vnitřní záležitost. Stejně tak nebyl žalobce schopen uvést jméno faráře či název kostela, do kterého má docházet. Během seznámení se s podklady pro rozhodnutí správnímu orgánu sdělil pouze adresu, kde se kostel nachází.
4. Žalovaný zdůraznil, že žalobce podal opakovanou žádost pouze dva týdny po skončení předcházejícího řízení, ve kterém žádné náboženské důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuváděl, ačkoliv byl řádně poučen o své povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace. Pokud tedy žalobce danou skutečnost správnímu orgánu v předcházejícím řízení nesdělil, přestože mu musela být známa, jedná se o jeho vlastní pochybení. Nelze navíc opomenout, že žalobce se měl s blíže nespecifikovanou křesťanskou sektou sblížit již v roce 2017, tedy před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Kromě toho žalobce na jednu stranu uvedl, že měl být pokřtěn, ale současně při seznámení se s podklady pro rozhodnutí sdělil, že do uvedeného kostela chodí pouze na přípravu. Podle názoru žalovaného se tak nově uváděný důvod pro udělení mezinárodní ochrany jeví účelově vykonstruovaným. Co se pak týče bezpečnostní situace v Tunisku, ta se podle opatřené informace o zemi původu od roku 2018 nezměnila.
5. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti neuvedl žádnou novou azylově relevantní skutečnost, kterou by nemohl uplatnit v řízení o jeho předcházející žádosti. Proto žalovaný postupoval podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení v dané věci zastavil.

III. Žaloba

6. V žalobě bylo předně v obecné rovině namítáno, že žalovaný v rámci vydání napadeného rozhodnutí porušil základní zásady správního řízení, a to zejména ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu věci a jeho právnímu hodnocení při posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně žalobce brojil proti závěru žalovaného o tom, že nebyly uplatněny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly věcné posouzení opakované žádosti.
7. K tomu žalobce doplnil, že podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil tím, že konvertoval ke křesťanství, což je azylově relevantní. Žalovaný nicméně označil tvrzení žalobce za účelová, aniž by s ním provedl pohovor k opakované žádosti, během kterého mohla být změna náboženského přesvědčení ověřena. Stejně tak se žalovaný dostatečně nezabýval možnou změnou bezpečnostní situace v zemi původu, a to zejména s ohledem na trestní stíhání žalobce. Pouhý odkaz na informaci o zemi původu, se kterou nebylo dále pracováno, nelze považovat za dostačující.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru postupoval v souladu se zákonem, když řízení ve věci opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil, protože žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nemohl uplatnit již v řízení o předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Konkrétně žalovaný připomněl, že žalobce podal opakovanou žádost opírající se o náboženské důvody pouze dva týdny po skončení předcházejícího řízení, ve kterém naopak argumentoval zcela jinými okolnostmi. Mimo jiné se žalobce hlásil k islámskému náboženství. Naproti tomu žalobce v opakované žádosti uvedl, že navázal kontakt s jistou křesťanskou sektou v Tunisku již v roce 2017, tedy ještě před vedením řízení o předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný navíc považuje tvrzení o konverzi ke křesťanství za účelové, a to také proto, že žalobce nebyl schopen uvést jméno kněze a název kostela, do kterého údajně dochází. Stejně tak nejprve tvrdil, že již byl pokřtěn, ale následně uvedl, že dochází teprve na přípravu do kostela, jehož adresu specifikoval. Na základě toho žalovaný označil tvrzení žalobce za účelové.
11. Žalovaný je toho názoru, že během správního řízení zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Z opatřené informace o zemi původu žalobce nevyplývá, že by v Tunisku došlo od roku 2018 k politickým či jiným změnám, které by byly azylově relevantní, resp. mohly mít vliv na postavení žalobce, pakliže by zpět do vlasti vycestoval. Pokud se žalobce v žalobě odvolával na vedení trestního stíhání vůči jeho osobě, jedná se o okolnost, kterou během správního řízení vůbec neuplatnil, pročez nemohla být při vydání napadeného rozhodnutí zohledněna.
12. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

13. Ve správním spisu se nachází předávací protokol obsahující kopii cestovního dokladu žalobce, čestné prohlášení o totožnosti a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 6. 2019, ve které žalobce výslovně uvedl, že byl v dubnu roku 2019 pokřtěn v kostele na Praze 6. O mezinárodní ochranu opakovaně žádá z náboženských důvodů, neboť se v roce 2017 sblížil v Tunisku se sektou křesťanů a v České republice poté konvertoval ke křesťanství. Podle jeho názoru však nelze jeho nové náboženské přesvědčení prokázat, neboť se jedná o srdeční záležitost. Žalobce jméno faráře, který ho pokřtil, nezná. Stejně tak nebyl schopen uvést název kostela, který se nachází na Praze 6, a to u tramvajové zastávky Ořechovka. Jiné důvody pro podání opakované žádosti nemá.
14. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie spisové dokumentace vztahující se k řízení o předcházející žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (č. j. OAM-144/LE-LE05-BA04-2018). Její součástí je mimo jiné záznam o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 8. 2018, protokol o pohovoru k dané žádosti sepsaný téhož dne a prvotní rozhodnutí o MO.
15. Z těchto podkladů zejména vyplývá, že žalobce podal původní žádost o udělení mezinárodní ochrany proto, že chce být v blízkosti svého syna v ČR, což by bylo jeho návratem do Tuniska znemožněno. Jaké své náboženské vyznání pak žalobce označil sunnitský islám, přičemž k dotazům správního orgánu uvedl, že v Tunisku neměl nikdy žádné problémy, ani tam nebyl trestně stíhán. V Tunisku mu ani nic nehrozí. Vycestoval z důvodu vedení soudního řízení o určení otcovství k synovi v České republice.
16. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla do správního spisu založena Informace OAMP ze dne 11. 4. 2019 – Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu – Tunisko.
17. Součástí spisové dokumentace je rovněž protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 9. 7. 2019, ze kterého vyplývá, že žalobce byl poučen o svých procesních právech ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Po výzvě správního orgánu se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí, ale nechtěl se k nim dále vyjádřit ani nenavrhoval jejich doplnění. Na závěr žalobce uvedl, že chodí na přípravu do římskokatolického kostela na adrese X, přičemž na začátku srpna má přijít na „otčenáš“.
18. Následně bylo vydáno napadeného rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46

odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

22. Žaloba **není důvodná**.

23. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný při posouzení opětovné žádosti o mezinárodní ochranu nezohlednil novou skutečnost, že žalobce konvertoval ke křesťanství. Naopak tvrzení žalobce označil bez dalšího za účelově vykonstruované, aniž by za účelem ověření jeho věrohodnosti provedl nový pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný nevěnoval dostatečnou pozornost posouzení případně změny bezpečnostní situace v zemi původu, a to v kontextu nového trestního stíhání žalobce.

24. Krajský soud předně připomíná, že se v dané věci jedná o řízení ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla napadeným rozhodnutím posouzena jako nepřipustná, protože bylo řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastaveno.

25. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že: „*Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*“

26. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dále platí, že: „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*“

27. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoveno, že: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“

28. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že se jedná o opakovanou žádost cizince, u které nejsou splněny podmínky pro věcné posouzení důvodů pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany, zaměřuje se v rámci svého rozhodnutí pouze na zdůvodnění její nepřipustnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49; dostupná na www.nssoud.cz).

29. Z citovaných ustanovení zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že za přípustnou lze považovat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu pouze za předpokladu, že jsou žadatelem uvedeny nebo jinak zjištěny nové skutečnosti nebo zjištění, avšak pouze za předpokladu, že nemohly být bez viny žadatele předmětem zkoumání v předcházejícím řízení o daném druhu žádosti.

30. Ačkoliv krajský soud nepochybně skutečnost, že případná změna náboženského vyznání může být v případě některých žadatelů o mezinárodní ochrany považována za novou skutečnost, která je azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 nebo ust. § 14a zákona o azylu, a to v kontextu specifických společenských a politických podmínek v zemi původu, je třeba připomenout, že žalovaný nepovažoval tvrzení žalobce za rozhodné z jiných důvodů.

31. Na základě zohlednění doby podání opakované žádosti a srovnání výpovědí žalobce z předcházejícího a současného řízení o udělení mezinárodní ochrany totiž žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem uváděná změna náboženského vyznání byla pouze účelově vykonstruována. Současně žalovaný doplnil, že ani v případě její věrohodnosti nelze opomenout, že žalobce byl podle svých slov v kontaktu se sektou křesťanů v zemi původu již v roce 2017, tedy před příjezdem do České republiky, aniž by tuto okolnost sdělil v předcházejícím řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje, a to z následujících důvodů.
32. Součástí obsahu správního spisu je také kopie předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protokolu o pohovoru provedeném se žalobcem dne 9. 8. 2018 a předcházejícího rozhodnutí o MO. Ze všech těchto podkladů spolehlivě vyplývá, že žalobce označil za své náboženské vyznání sunnitský islám, přičemž výslovně uvedl, že důvodem podání jeho žádosti je výlučně snaha být na blízku svému synovi, a to v kontextu probíhajícího řízení o určení otcovství. Naopak žalobce netvrdil, že by inklinoval ke křesťanství, popř. dokonce uvažoval o změně svého dosavadního náboženského vyznání.
33. Tato skutečnost byla poprvé uplatněna až v opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla podána krátce (ve zcela těsné návaznosti) po pravomocném skončení předcházejícího řízení, resp. po nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 4 Azs 36/2019-32, k čemuž došlo dne 14. 5. 2019. Uvedené skutkové závěry ostatně žalobce nijak nezpochybňuje.
34. V tomto ohledu dává krajský soud žalovanému za pravdu, že samotné načasování uplatnění nového důvodu pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany působí účelovým dojmem, neboť změnu náboženského přesvědčení lze z povahy věci chápat spíše jako postupný proces, než jednorázové rozhodnutí, kterému by nepředcházelo seznámení se s danou věroukou.
35. V této souvislosti žalobce argumentoval tím, že se již v roce 2017 sblížil v Tunisku s určitou sektou křesťanů, přičemž byl pokřtěn v kostele na území České republiky během měsíce dubna 2019. K tomu je však nutné poznamenat, že žalobce nebyl schopen uvést jak jméno kněze, ke kterému docházel, tak název daného kostela. Je jen těžko uvěřitelné, že by žalobce docházel na pravidelnou přípravu, jak sám během seznámení se s podklady pro rozhodnutí doplnil, ale současně nebyl schopen v tomto směru poskytnout žádné upřesňující informace, a to vyjma dodatečného dohledání adresy daného kostela, již žalovanému sdělil až při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Uvedení tohoto údaje ovšem nijak nedokládá, že do tohoto či jiného kostela žalobce skutečně dochází.
36. Nelze navíc opomenout, že žalobce si sám protiřečí, pokud na jednu stranu tvrdí, že chodí na přípravu do kostela za účelem přijetí „otčenáše“, ale současně mělo k jeho pokřtění dojít již předtím, než byla opakovaná žádost o mezinárodní ochranu podána. Ve své souhrnu tak tyto okolnosti nasvědčují tomu, že tvrzení žalobce o změně náboženského vyznání bylo účelově uplatněno, a to ve snaze zvrátit již pravomocné a svou povahou nepříznivé rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.
37. Kromě toho krajský soud ve shodě se žalovaným dodává, že žalobce měl údajně navázat kontakt s komunitou křesťanů již v roce 2017, tedy ještě před příjezdem do České republiky a zahájením řízení o předcházející žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. Pokud žalobce již v dané době, tedy před nabytím právní moci prvotního rozhodnutí o MO, inklinoval ke křesťanství, popř. v osvojování daného náboženského vyznání po příjezdu pokračoval, nic mu nebránilo v tom, aby danou okolnost v řízení před správním orgánem uvedl, pakliže byl na skutečnosti týkající se jeho víry přímo dotazován. V prvotním řízení však žalobce nijak nezastíral, že požádal o udělení mezinárodní ochrany proto, aby mohl v ČR setrvat se svým synem, o jehož určení otcovství probíhá dle žalobce soudní řízení.

38. Pokud by tak krajský soud odhlédl o výše popsané účelovosti, je pravdou, že osvojování nového náboženského přesvědčení, byť zatím pouze neformálním způsobem, je okolností, která žalobci byla známa a mohl ji tak ve své předcházející žádosti či navazujícím řízení ve věci mezinárodní ochrany uvést, což navzdory odpovídajícímu poučení a souvisejících otázek správního orgánu neučinil. Na základě výše uvedeného proto krajský soud nepovažuje za pochybení žalovaného, jestliže k provedení nového pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepřistoupil.
39. Co se pak týče namítaného nezohlednění změny bezpečnostní situace v Tunisku, krajský soud připomíná, že žalovaný si pro účely posouzení opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany obstaral Informaci OAMP ze dne 11. 4. 2019 – Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu – Tunisko. Z jejího obsahu nevyplývá, že by v zemi původu žalobce došlo v mezičase ke změně politické či obecně bezpečnostní situace. Naopak je v dané informaci mimo jiné uvedeno, že Tunisko je demokratickou zemí, která garantuje širokou škálu občanských a politických práv. Současně zde nedochází k systematickému pronásledování ve smyslu příslušných právních předpisů Evropské unie.
40. Tunisko je navíc podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považováno formálně za bezpečnou zemi původu. Na základě toho lze předpokládat, že v dané zemi existuje minimální standard ochrany lidských práv a systému jejich právní ochrany.
41. Sám žalobce ostatně neuvedl žádné konkrétní společenské či politické změny, které by vedly ke zhoršení bezpečnostní situace v zemi původu. Naopak vypověděl, že v Tunisku neměl před odjezdem žádné problémy, a to přesto, že již v dané době měl být v kontaktu s jistou křesťanskou komunitou. Pokud tedy žalovaný s ohledem na výše uvedené okolnosti v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v domovské zemi žalobce nedošlo k žádným zásadním změnám, lze takový postup považovat za dostačující.
42. Závěrem krajský soud dodává, že tvrzená existence nového trestního stíhání žalobce byla poprvé uplatněna až v žalobě, aniž by byla jakkoliv upřesněna či doložena. Do protokolu o pohovoru k předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 8. 2018 žalobce k dotazu správního orgánu výslovně uvedl, že nebyl v Tunisku trestně stíhán a neměl ani jiné problémy s orgány veřejné moci, prostřednictvím kterých si rovněž vyřídil pas za účelem vycestování do České republiky. Kromě toho, že žalobce od té doby v domovské zemi nepobýval, neuvedl ani jiné skutečnosti svědčící o tom, že by proti němu mohlo být pro určité (dřívější) jednání trestní stíhání dodatečně zahájeno. Daná námitka se proto jeví účelovou.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.